

အမှတ် (၁၅၂)၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က - ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

တတိယအကြိမ်

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဇော်မောင် (၀၉၅၀၃၄၃၇၈)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး(Perfect Binding ၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ပုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

မြသန်းတင့်

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း ၊ မြသန်းတင့်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၁၂ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ ခင်တီ

(၃) ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

ဆယ်ကြိမ်မြောက်
အလည်ရောက်ခြင်း
မြသန်းတင့်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းအကြောင်း

ဆရာမြသန်းတင့်၏ **ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း** စာအုပ်ကို ၁၉၆၁ ခုနှစ်မှာ မော်ကွန်းစာစဉ် အမှတ်စဉ် (၁)(၂) ဆိုပြီး ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်မှာပဲ ပုညရှင်စာပေတိုက်က ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထွက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှာ တစ်သက်တာစာပေကနေ **လိုက်ခဲ့တော့မြနန္ဒာ** စာအုပ်နဲ့အတူ ဒုတိယအကြိမ် ပူးတွဲထွက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မူ အတိုင်းကိုပဲ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာ ဇေဗ္ဗရာဇ်စာပေကနေ တတိယအကြိမ်ထွက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှာ စိမ်းစိမ်းရည်ရွယ်စာပေကနေ စတုတ္ထအကြိမ်အဖြစ် ထွက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ သီဟရတနာစာပေကနေ **ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း** စာမူတစ်ခုတည်း သီးသန့်အနေနဲ့ ပဉ္စမအကြိမ်မြောက်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပေမယ့် ၂၀၁၇ ခုနှစ်မှာ Balck Swan စာပေက ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ထုတ်ဝေထားခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ မဟာစာပေအနေနဲ့လည်း အကြိမ်ရေတွက်မှု ရှုပ်ထွေးမသွားစေရန်အတွက် Balck Swan ရဲ့မူကို ရည်ညွှန်းပြီး တတိယအကြိမ်အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါတယ်။

ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ကျေနပ်လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်လို့ မျှော်လင့်လျက်

မဟာစာပေ

၂၇-၉-၂၀၂၂

စာဖတ်သူများသည် လူထုဦးလှ၏ ‘အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား’ထဲ မှ ဇာတ်လိုက်ကျော် ချစ်သံကို မှတ်မိကြဦးမည် ထင်ပါ၏။ ခပ်ဝါးဝါးဖြစ် နေလျှင် ချစ်သံ၏ နောက်ခံကားကို အကျဉ်းချုပ်က တင်ပြလိုပါသည်။

ချစ်သံသည် ဆယ့်လေးနှစ်သားလောက်ကတည်းက အိမ်မှထွက် ပြေးပြီး ရွာစဉ်လျှောက်ကာ လေလွင့်ခဲ့ပေ၏။ အရက်ဆိုင်၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ် နှင့် ဖဲဝိုင်းတို့ကား သူ ကျင်လည်ကျက်စားရာများ ဖြစ်ပေသည်။ ပထမဆုံး သူကျူးလွန်သောအမှုမှာ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာစား နှင့် ထိုးကာ လက်စွပ်ကို လုယက်မှုဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ချစ်သံမှာ အသက် မစေ့သေး၍တစ်ကြောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးတို့၊ အကူ အညီကြောင့်တစ်ကြောင်း ထောင်တန်းကျသည်အထိ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ထွားကျိုင်းလာပြီး အရွယ်ရောက်လာ သောအခါတွင် ချစ်သံ သည် အရပ်ထဲတွင် လူဆိုးလူပေ ဖြစ်လာလေပြီ။ ရွာနီးချုပ်စပ်၊ ဘုန်းကြီးပျံ စသည်တို့တွင် လူရိုက်စရာရှိလျှင် ချစ်သံကို လာ၍ ငှားကြ၏။ ချစ်သံသည် ကောက်ညှင်း အရက်တစ်ပုံးလောက်ကို အခကြေးငွေအဖြစ် လက်ခံကာ လူငှားရိုက်ပေး၏။ နောက် လူရည်လည်သောအခါ ‘အလုပ်’ လုပ်တတ်လာ

၏။ သူ့ဝေါဟာရအရ အလုပ်ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းပါးပါး ခိုးခြင်း၊ လုခြင်း စသည်တို့ ပင်တည်း။ သို့ဖြင့် သူ သည် ထောင်နှင့်ရွာကို အိမ်ဦးကြမ်းပြင်ပမာ ကူသန်းသွားလာနေခဲ့ပေ၏။

ဂျပန်ခေတ်ရောက်သောအခါ ချစ်သဲသည် ချွေးတပ်ထဲသို့ လိုက် ၏။ သူ့ရွာကိုလာ၍ ချွေးတပ်စုသောအခါတွင် ချစ်သဲသည် ချွေးတပ်တံဆိပ် ကို လက်မောင်းတွင်ပတ်ကာ ချွေးတပ်ကို ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ချွေးတပ်တွင် ကြာကြာမနေ၊ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး ရွာသို့ ပြန် ရောက်လာသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ချွေးတပ်စွဲသောအခါ ချွေးတပ်ပြန် ချစ်သဲကို ငွေစု၍ လာငှားကြသည်။ ချစ်သဲသည် ငွေကိုလက်ခံ၍ အရက် ကို မိုးမလင်းသောက်၊ ဖဲပိုင်းတွင်အိပ်ကာ ချွေးတပ်အငှားလိုက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မော်လမြိုင်ဘက်အရောက်တွင် ချွေးတပ်မှ ထွက်ပြေး ပြန်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် သူ့အလုပ်မှာ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင်ရှိသည့် ဘုရား ဖွဲ့၊ ဘုန်းကြီးပျံတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးသည့်အလုပ်နှင့် ချွေးတပ်အငှား လိုက်သည့် အလုပ်သာရှိ၏။ နည်းနည်းပါးပါး အလုပ်လုပ်၏။ သို့နှင့် ထောင်သို့ ရောက်ပြန်လေသည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ သူ့အဖို့ နားနေရာစခန်းသာဖြစ်၏။ ထောင် ထဲတွင် “နွားစီးခြင်း”၊ “အကြံအဖန် လုပ်ခြင်း”၊ “လက်ကောက်ကျခြင်း” စသည် လူကြီးလူကောင်းတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသဖြင့် ပျော်မွေ့ ပြန်လေသည်။ ထောင်ဝေါဟာရအရ နွားစီးခြင်းမှာ ဆေးခြောက်ရှူခြင်း၊ အကြံအဖန်လုပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ထောင်ထဲတွင် ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ် အလဲအလှယ်လုပ်ခြင်း၊ လက်ကောက်ကျခြင်းမှာ လူလည်လုပ်ခြင်း၊ နိုင် ထက်စီးနင်းပြုကျင့်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေ၏။

သို့နှင့် ချစ်သဲ၏ ဘဝသည် ထောင်ထဲရောက်လာလိုက်၊ အပြင် ရောက်သွားလိုက်နှင့် သံသရာလည်၍ နေပေသည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန် ထောင်မှာ စံပြထောင်မဖြစ်သေး၊ ပုံစံထောင်မျှသာဖြစ်၍ ညကျလျှင် ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် အစောင့်ဝါဒါများက “အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား” ဟု အော်၍ မေးလေ့ရှိ၏။ “အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား” ဟူသော အသံကြီး ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သူ့လိပ်ပြာသည် လွင့်စဉ်သွားမတတ် ဖြစ်ရပါ သည်ဟု ချစ်သဲက ပြောပြ၏။ သူ့ဘဝမှာ ဒုစရိုက်ဖြင့် အတိပြီးသော ဘဝ ဖြစ်၏။ မှောင်အတိကျသော ဘဝဖြစ်၏။ မကောင်းမှု ဟူသမျှဖြင့်

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

ရှုပ်ပွေလိမ်ယှက်နေသော ဘဝဖြစ်၏။

“အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား” ဟူသော အော်သံသည် သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး အော်လေသလားဟုပင် ထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လူထုဦးလှ၏ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” တွင် သည်အော်သံကိုကြားရ၍ သူ့လိပ်ပြာငယ်ပုံ၊ ကျဉ်းမြောင်း၍ အသက်ရှူကြပ်လှသော ကြိုးတိုက်ထဲတွင် သည်အော်သံကို ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် နားထောင်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပုံတို့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပါသည်ဟု ချစ်သဲက ပြောပြပေ၏။

လူထုဦးလှက သူ၏ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” တွင် ချစ်သဲ၏ ဘဝကို စုံစုံလင်လင် ရေးခြယ်ပြထားပေ၏။ ချစ်သဲသည် ယခုအချိန်အထိ ထောင်ကိုးခါကျခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ဘဝတွင် အသက် ဆယ့်လေးနှစ် လောက်ကစ၍ အသက်သုံးဆယ်လောက်အထိ ထောင်ထဲမှာသာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရကြောင်း၊ ပုံစံထောင်တွင် အော်လေ့ရှိသော “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” ဟူသော အော်သံကြီးမှာ ချစ်သဲကို ရည်ရွယ်၍ အော်လေသလားဟု ထင်မှတ်ရကြောင်း၊ ချစ်သဲ၏ဘဝမှာ မကောင်းသဖြင့် ရှုပ်ပွေလိမ်ယှက်နေသော ဘဝဖြစ်၍ အမှောင်မှအလင်းသို့ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းကြောင်း၊ ချစ်သဲထောင်သို့ ရောက်ခြင်းမှာ ကိုးကြိမ်မြောက်ဖြစ်ကြောင်း နှင့် နိဂုံးချုပ်ထားပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးလှ၏ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” ကို ဖတ်ပြီး ဦးလှကဲ့သို့ပင် ချစ်သဲအား ကိုယ်ချင်းစာသနားမိပါ၏။ ချစ်သဲကို အမှောင်မှ အလင်းသို့ ရောက်စေလို၏။ ထိုအကြိမ် ထောင်ကျခြင်းသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါ၏။ သို့ရာတွင် လူထုဦးလှသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည်လည်းကောင်း၊ ဆုတောင်း မပြည့်ကြပါ။ ချစ်သဲကို ယခုတစ်ဖန် ထောင်တွင်းအမှောင်ရိပ်မှာ တွေ့ရပြန်ပါပြီ။

၂

ကိုးကြိမ်မြောက် ထောင်မှလွတ်လာပြီးနောက် ချစ်သဲသည် အဖေတို့ အမေတို့ရှိရာ ကိုင်းကုန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စရိတ်ကို ရန်ကုန်လူထုတိုက် ကိုတင်မောင် ညောင်လေးပင်အမတ်ထံမှ တောင်းခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှ တည်ကိုကူး၊ တည်မှ မော်တော်ကားနှင့် သုံးခွ၊ သုံးခွမှ ကားကြိုစီးကာ ညနေ ငါးနာရီလောက်တွင် ကိုင်းကုန်းသို့ရောက်လေသည်။

ကိုင်းကုန်းကား အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေပေ၏။ မီးလောင်၍ အသစ်ပြန်ဆောက်ထားသော အိမ်များကို တွေ့ရပေ၏။ နယ်ကို အလံနီများ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိပေ၏။ သို့သော် သူ့အဖေ ဦးတိုးရင်နှင့် အမေ ဒေါ်အုံးမယ်တို့ကား မပြောင်းလဲပေ။ အရင်တုန်းကလိုပင် လယ်လုပ်၍ အရင်တုန်းကလိုပင် ဆင်းရဲလျက် ရှိပေသည်။

ချစ်သဲပြန်ရောက်လာလျှင်ပင် အဖေနှင့်အမေကား ဆီးကြို၏။ အမေက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ထောင်သွေးထောင်မွေးဖြင့် ဝဖြိုးပြောင်လက်လာသော ချစ်သဲကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဆုံးမပေသည်။

“သားရယ် နောက် လိမ်လိမ်မာမာ နေပါတော့၊ အဖေတို့ အမေ

တို့ သေတောင်မှ သားမျက်နှာကို မြင်ပြီး သေသွားပါရစေ”

အမေသည် ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေသည်။ အဖေကမူ ဘာမျှမပြော၊ အဖေသည် ချစ်သံတစ်ယောက် လူကောင်းဖြစ်လာ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဟန် မတူတော့ပေ။

ချစ်သဲ၏ ညီမ စန်းရှင်သည် ကြက်တစ်ကောင်ကို ရိုက်ကာ သူ့အစ်ကိုအတွက် ကြက်သားချက်နေပေ၏။

“အမေ ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ ကျွန်တော် မဆိုးတော့ဘူး၊ ခုလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို လူထုဦးလှက ဝတ္ထုရေးထားတယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ”

“အေးပါကွယ် သာဓု...သာဓု ကာလကြီးက မကောင်းဘူး နော်၊ သတိထားနေနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်။ ခုပဲ အနောက်ပိုင်းမှာ အလံ နီ ဗိုလ်အောင်ကြီးတပ် ရောက်နေတယ်”

“စိတ်ချနေပါ အမေရာ၊ ကျွန်တော် လူကောင်းဖြစ်ပါပြီ”

ချစ်သဲသည် အမေကို အားပေးရင်း ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့် လေချဉ်တက်ချင်သလိုလို ရင်ပြည့်ချင်သလို ဖြစ်လာပြန်၏။ ထောင်ထဲတုန်းကတော့ တစ်ခါတလေ နွားစီးရ၏။ အပြင် ရောက်တော့ နွားအစား အရက်မီးတောက်ကလေးကို ခပ်သွက်သွက်မော့ လိုပေ၏။ အိမ် အဖေအမေတို့ ရှေ့မှာ သူသည် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်းနှင့် ပြန်မလာချင်ပေ။ ပြီးတော့လည်း သည့်ပြင်နေရာမှာသာ ဆိုးချင်ဆိုးမည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ မှာ မဆိုးချင်ပေ။

ချစ်သဲသည် ရွာမှမိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနှင့် ပြန်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသလိုရှိပေ၏။ သူတို့နှင့် ပုလင်းမထောင် ရသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ သူတို့နှင့်သာမက အရက်နှင့် ဝေးခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရွာအနောက်ပိုင်းတွင် တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်ချက်ကြသည့် နေရာတွင် ရှိမှ ရှိရဲ့လားမသိ။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် ရွာအနောက်ပိုင်းတစ်ခေါက် ရောက်လျှင် ဘယ်အိမ်ဝင်ဆွဲဆွဲ ချစ်သဲဆိုလျှင် အရက်အကောင်းစား တစ်လုံး သုံးကျပ်တန်လောက်ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်ကြပေ၏။ ချစ်သဲကလည်း အရက်ဆိုလျှင် မီးတောက်မှ သောက်လိုက်ချင်သည်။ တစ်ပုလင်းကို နှစ်ကျပ်တန် နှစ်ကျပ်ခွဲတန်တွေနှင့် ဆိုလျှင် သိပ်တွက်ခြေမကိုက်လှပေ။

ချစ်သဲသည် ရွာအနောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုဖိုးမြတို့ အရက်ဖိုမှာ ခါတိုင်းလို စည်ကားနေပေ၏။ သို့ရာတွင် အလံနီဗိုလ်အောင်ကြီးတပ်က အမိန့်ထုတ်ထား၍ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မရောင်းရဲပေ။

ကိုဖိုးမြတို့အိမ်ရောက်လျှင် ကိုဖိုးမြမိန်းမက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကာ သုံးကျပ်တန်တစ်လုံးကို ထုတ်ပေး၏။ ချစ်သဲသည် ဇေလုံတစ်လုံးကို နှုတ်ခမ်းဝတွင်တွေ့ကာ ဇေလုံထဲသို့ ပုလင်းကိုငဲ့၍ တသွင်သွင် လောင်းချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ဇေလုံကိုမော့၍ တကျိုက်ကျိုက် မြည်အောင် သောက်ချလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက် ကိစ္စပြီးသောနည်းပေတည်း။

ထိုညက ချစ်သဲသည် မိုးချုပ်မှ ပြန်လာကာ အိမ်ဘေးကနုဖျင်းတဲရှိ စင်ပေါ်တွင် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားပေ၏။ သည်လိုမူးမူးနှင့် အားရပါးရ မအိပ်ရသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

* * *

“ရှေ့ ချစ်သဲ နင့်ပေးပါဆိုပြီး စာတစ်စောင် လာပေးသွားတယ်”

ချစ်သဲ ကိုင်းကုန်းသို့ရောက်ပြီး လေးရက်မြောက် ညနေတွင် အမေက စာတစ်စောင် ဆီးပေး၏။ စာမှာ ချစ်သဲတို့ နယ်တစ်ဝိုက်တွင် တပ်စွဲထားသော အလံနီများ၏ စာဖြစ်၏။ စာထဲတွင် ချစ်သဲနှင့်တွေ့ဆုံ၍ ဆွေးနွေးစရာရှိ၍ လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သောစာဖြစ်ပြီး ဗိုလ်အောင်ကြီးဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားပေ၏။

“ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ ချစ်သဲရဲ့။ ရုံးကလာတဲ့ သမ္မန်စာလား” ဟု အမေက စိုးရိမ်တကြီး မေးလေသည်။

“အလကား အမေရာ၊ အလံနီတပ်က ဗိုလ်အောင်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်ထားတာ။ သူတို့ စတဲချတဲ့ ဇောတိကအချင်းရွာကို လာရမတဲ့”

“ခေါ်ရင်လည်း သွားလိုက်ပေါ့ကွယ်။ ဟိုကျ စကားအပြောအဆို ကြည့်ပြောနော်။ အမှားမပါစေနဲ့”

“ဟာ ကျွန်တော်မသွားချင်ဘူး အမေ။ ထောင်ကလွတ်လာပြီး ကျွန်တော်ဘာများ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လုပ်သလဲ။ ကျွန်တော် ကောင်း

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

ကောင်းနေတာပဲ၊ သတ်ချင်လည်း သေပစေ မသွားဘူး”

“သွားလိုက်ပါ ငါ့သားရယ်။ မသွားရင် ရန်များနေဦးမယ်။ သူတို့ကလည်း လက်စောင်းထက်ပါဘိသနဲ့၊ ဟိုရောက်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေတဲ့အကြောင်း၊ ရှေ့လျှောက်ပြီးလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေမယ့်အကြောင်း ရေရေလည်လည်ပြောပြပေါ့”

ချစ်သဲသည် ခဏကြာမျှ ဝိုင်နေလေသည်။ အမေသည် ဘယ်ကိစ္စမှာဖြစ်ဖြစ် ချောချောမောမောဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းတတ်ပေ၏။

“အို... ခင်ဗျားမသိပါဘူး အမေရာ၊ ကျွန်တော့်ကို နောက်ကြောင်းတွေရှာပြီး ရန်လုပ်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ နေပါစေ မသွားဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ အမေသာ လက်လျှော့ရပေ၏။ ချစ်သဲ၏ တစ္ဆေထိုးဉာဏ်ကို အမေသိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ နှစ်ရက်လောက်ကြာလျှင် ခရိုင်မှူးဗိုလ်ထွန်းဦး၏ လက်မှတ်ဖြင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။ သည်စာထဲတွင်လည်း ဆွေးနွေးစရာရှိ၍ လိုက်ခဲ့စေလိုကြောင်း၊ ယခုမလိုက် နောင်လက်လွန်ကုန်ကြလျှင် မကောင်းကြောင်းနှင့် ပါ၏။ ချစ်သဲသည် စာကို ဆုတ်ပစ်ကာ မသွားဘဲ ရွာရိုးလျှောက်ရင်း အရက်သောက်နေလေသည်။

တကယ်ကျတော့လည်း ချစ်သဲသည် သူတို့နှင့်တွေ့စရာအကြောင်း မရှိပေ။ သူတို့နှင့်တွေ့ကြောင်း ပုလိပ်သိလျှင် စစ်လားဆေးလား လုပ်ပေးဦးမည်။ အလျှောက်မကောင်းလျှင် ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရဦးမည်။ ထို့ပြင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အရက်သောက်သည်မှလွဲ၍ ကောင်းကောင်းနေသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ငတ်ပြတ်နေခဲ့သော အရက်ကိုသာ မိုးမလင်းသောက်နေခဲ့ပေ၏။ ထောင်ထဲမှာ အရက်သောက်ချင်လျှင် လက်သမားဘုတ်ကျသူကို ပါလစ်ဆီရအောင်မှာ၍ ဆားခတ်သောက်ရ၏။ ပါလစ်အရက်နှင့် အာသာဖြေရ၏။ ကိုဖိုးမြတို့ မီးတောက်အရက်နှင့် ကွာလေဘိခြင်း။

ချစ်သဲသည် ကြက်တစ်ကောင်ကို ရိုက်ချက်ကာ မီးတောက်ချက်အရက်နှင့် မြည်းနေတုန်း အိမ်နောက်ဖေး လှည်းလမ်းတွင် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံကို ကြားရ၏။ ကိုင်းကုန်းသို့ စပါးဆွဲကားများ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပေ၏။ ခဏကြာသော် စစ်ဖိနပ်သံများနှင့်အတူ “ကိုချစ်သဲ ကိုချစ်သဲ” ဟူသော ခေါ်သံများကို ကြားရလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ

သူများမှာ အလံနီတပ်သားများ ဖြစ်လေ၏။ ချစ်သဲ မပြေးသာတော့ပေ။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ပါလား၊ ဘာကိစ္စပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

ချစ်သဲသည် မီးတောက်ချက်အရက်ပုလင်းကို တံခါးကြားထဲသို့ ထိုးထားလိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်ကြီးက ချစ်သဲရှေ့က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ လုပ်နေပလားဗျ၊ လုပ်ပါ လုပ်ပါ။ နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တာတော့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးအဖြစ် ဝါးအဖြစ် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက်တော့ လုပ်ခွင့်ပြုပါ တယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တာပါ ဗိုလ်ကြီး။ ဒါထက် ဗိုလ်ကြီးတို့လာ တဲ့ကိစ္စလေးကို သိပါရစေလားခင်ဗျာ။ စာတွေတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

“ကဲ ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုချစ်သဲ၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ ရမှာ လန့်နေတယ် မဟုတ်လား။ လန့်စရာမလိုပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကောင်း ကောင်းမွန်မွန်နေရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ပြန် ရောက်ကတည်းက ရွာထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတာပါပဲ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဆီမလာတော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆီလာရ တာပေါ့ဗျာ၊ ကိစ္စကလေးက ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ လာဖြစ် အောင် လာရတာပေါ့။ ကဲ ကားပေါ်တက်ဗျာ၊ သူကြီးအိမ် သွားရအောင်”

သူကြီးကိုအောင်မြတ် အိမ်မှာ ရွာလယ်တွင်ရှိပေ၏။ ကိုအောင် မြတ်သည် ရွာလယ်ကနေ၍ အုပ်ချုပ်ရေး ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားပေသည်။ ချစ်သဲကား ငြင်း၍ မရတော့သည့်အတူတူ မထူးဘူးဆိုကာ ကားပေါ် သို့တက်၍ လိုက်ခဲ့ပေသည်။ သူကြီး ကိုအောင်မြတ်ကို သက်သေထား ကာ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ချစ်သဲအား ကူညီစေလိုကြောင်း၊ ညောင်တုန်း တွင် ကာကွယ်ရေးတပ်စိတ် တစ်စိတ်ဖွဲ့လိုကြောင်း၊ သည်ကိစ္စကို ချစ်သဲ က တာဝန်ယူ ဖွဲ့စည်းစေလိုကြောင်း ဆွေးနွေးလေသည်။

“ကျွန်တော်ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီပြင်နည်းနဲ့ ကူညီပါရစေ ဗိုလ် ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က မဖြစ်ညစ်ကျယ် မိုက်ပေမဲ့ ဒီလိုတပ်စိတ်တွေ ဘာတွေကိုကိုင်ပြီး မအုပ်ချုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဒီကိစ္စကိုတော့ သည်းခံကြပါ”

ချစ်သဲက ငြင်းသည်။ ဗိုလ်အောင်ကြီးက အတင်းတိုက်တွန်း

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

သည်။ နောက်ဆုံး ချစ်သဲ အကြောက်အကန် ငြင်းတော့မှ ဗိုလ်အောင်ကြီးက လက်လျှော့လေသည်။

“ကိုင်း...ကိုင်း... ခင်ဗျား ဒီလောက်ငြင်းရင်လည်း မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီတောင်းတဲ့အခါတော့ ပေးရမယ်နော်”

ဗိုလ်အောင်ကြီးက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ...ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီဆိုရင် အချိန်မရွေး တောင်းပါ။ ကျွန်တော် မနေတတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီက သူကြီးကိုအောင်မြတ်တို့လည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

သူကြီး ကိုအောင်မြတ်သည် ပြုံးနေလေ၏။ ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် အိတ်ထဲမှ ရာတန်ငါးရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အကူအညီတောင်းရင်သာ ရှောင်မနေပါနဲ့။ ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ခင်ဗျားတို့သုံးဖို့ ငွေငါးရာ ပေးခဲ့မယ်။ ဒီအတွင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါဗျာ”

ဗိုလ်အောင်ကြီးက ရာတန်ငါးရွက်ကို ပေးလိုက်၏။ ဘယ်အကြံနှင့် သည်ငွေငါးရာပေးသည်ကို ချစ်သဲမသိပေ။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ကား ဘုရားပေးသည့်ငွေပင် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ငွေကိုယူကာ အဖေတို့ အမေတို့ကို လေးရာပေးလိုက်သည်။ တစ်ရာကို သုံးဖို့ ယူထားလိုက်ပြီး သုံးခွသို့ တက်လာခဲ့ပေသည်။

သုံးခွတပေါင်းပွဲကား နှစ်တိုင်းလိုပင် ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ ကစားပိုင်းတို့နှင့် တခြိမ်းခြိမ်းရှိလေသည်။ မြို့တော်တင်ဇာတ်လည်း သုံးခွ တပေါင်းပွဲတွင် ရုံသွင်းကလျက် ရှိလေသည်။ ချစ်သဲကား ပွဲအင်မတန်ကြိုက်သူ ဖြစ်၏။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ဘုရားပွဲ ဘုန်းကြီးပျံ၊ ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းတို့တွင် ဇာတ်ပွဲပါလျှင် ချစ်သဲ ရှေ့ဆုံးကရောက်သူ ဖြစ်လေ၏။

ချစ်သဲသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဘုရားပွဲမို့ သုံးခွ အစိုးရအရက်ဆိုင်တွင် အုတ်အုတ်သဲသဲ ရှိနေပေ၏။ သည်နေရာမှာ သူ၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ တွေ့နိုင်သည်။ ဆိုးဖော်တေဖက်များကို တွေ့နိုင်သည်။ သူနှင့်ကင်း၍ မရခဲ့သော ပုလိပ်များကိုလည်းတွေ့ရသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ တက်လာကြသော ကစားသမားများကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။ ချစ်သဲသည် သုံးကျပ်တန် မီးတောက်တစ်ပုလင်းကို ဆက်တိုက်မော့ကာ ရေချိုပိုင်းရှိ ဦးလေးတို့အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ ဥက္ကံဝက အဒေါ်အိမ်ကိုကား မသွားချင်တော့ပေ။ သူ နှိပ်စက်ပေါင်းများလှပြီ မဟုတ်လား။

ရေချိုပိုင်းအိမ်တွင် ဦးလေးကိုမတွေ့ရပေ။ ပွဲခင်းဘက်တွင် ထွက်

သွားပြီဆို၍ ပွဲခင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပွဲဈေးမှာ မျှော်မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားလှ၏။ စပါးပေါ်ပြီးစဖြစ်၍ အနီထောင်ဝိုင်း၊ ဂျောက်ဂျက်ဝိုင်းတို့တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေသည်။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ အရက်ပုန်းဆိုင်၊ ချင်းသုပ်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်တို့တွင် မီးများထိန်နေစေ၏။ ဇာတ်ရုံထဲမှာ ကရောင်းရိုက်နေပေပြီ။ စည်တိုနှက်သံနှင့် ကြေးနောင်သံသည် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းနေလေသည်။

ချစ်သဲ၏ စိတ်များသည် ဆိုင်းသံကြောင့် ကြွလာစေ၏။ ပွဲသွားပွဲလာများသည် သူ့ရှေ့တွင် လူးလာခတ်နေကြလေသည်။ ချစ်သဲသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှထွက်ကာ လူအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့ ချစ်သဲကြီး”

အသံနှင့်အတူ လက်များသည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ အပေါင်သူဌေးဟုတ်လျောင်သည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ ဟုတ်လျောင်၏ ရွှေသွားများသည် မီးရောင်တွင် ဝင်းထိန်နေကြပေ၏။

“ဟာ ကိုဟုတ်လျောင်ကြီး”

“ငါ မင်းရောက်လာတယ်ကြားလို့ ပွဲခင်းထဲရှိမှာပဲဆိုပြီး လာရှာတာ၊ မင်းကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ကွ”

ဟုတ်လျောင်က ချစ်သဲကို ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်သွားလေသည်။ ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲနှင့် အရက်တစ်လုံး မှာလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကား သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဟဲ...ဟဲ...မင်းထောင်ကထွက်လာ ကြားကတည်းက တွေ့ချင်နေတာ၊ စာရေးပြီးတောင် မှာတော့မလို့၊ ကိစ္စကတော့”

စားပွဲပေါ်သို့ ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ခွက်နှင့် မီးတောက်အရက်တစ်လုံးရောက်လာသည်။ ဟုတ်လျောင်က ခေါက်ဆွဲ တစ်ပန်းကန်ကို ချစ်သဲရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“မင်းဆီကို အကူအညီတောင်းမလို့ ပါပဲ”

“ဘာ အကူအညီလဲဗျ”

ချစ်သဲသည် မီးတောက်အရက်ကို ပုလင်းမှင့်၍ မော့လိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ၊ ငါ အခုအပေါင်ဆိုင်လုပ်ရတာ အရင်တုန်းကလို မကိုက်တော့ဘူး။ အစိုးရကလည်း အပေါင်ဆိုင်တွေကို သိမ်းမလိုလို ကြားတယ်။

ဒါနဲ့ ခု ငါ ကားလေးစီး ထောင်ထားတယ်။ ငါးတန်ကားတစ်စီးနဲ့ သုံးတန်ကားသုံးစီး၊ ငါးတန်ကားရဲ့ နာမည်က အောင်ဇေညွန့်တဲ့၊ သုံးတန်ကားတွေရဲ့ နာမည်က မိုးကြီးရယ်၊ မိုးလေးရယ်၊ အောင်သပြေရယ်”

ဟုတ်လျောင်းသည် တူနှစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်ဆွဲမျှင်များကို ညှပ်နေလေသည်။ ဟုတ်လျောင်း တူကိုင်ပုံမှာ ကြည့်၍ လှလေသည်။

“အဲဒီကားတွေက ခု သုံးခွနဲ့ ကိုင်းကုန်းကို စပါးဆွဲနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကောင်းအလုပ်မလုပ်ရဘူးကွာ၊ ငါ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။ အလံနီသူပုန်က ဆက်ကြေးတောင်းတယ်။ လူမိုက်တွေကလည်း ဆက်ကြေးတောင်းတယ်။ မပေးရင်လည်းအခက်၊ ပေးရင်လည်းအခက်။ ငါ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။ ဆက်ကြေးပေးပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ကိုင်စားရရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုတော့ ပိုက်ဆံလည်းပေးရသေးတယ်၊ စတင်းဘိုင်ဆွဲတာလည်းခံရသေးတယ်။ စတင်းဘိုင်ဆွဲခံရတာနဲ့ စပါးဆွဲရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ခုလို စပါးလှိုင်လှိုင်ပေါ်ချိန်ကျမှ စပါးမဆွဲရဘူးဆိုရင် ငါ့ကားတွေ ဘာသုံးရတော့မလဲဟင် ချစ်သဲ၊ ငါ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ကိုဟုတ်လျောင်းရ”

“ဒီလိုလေ မင်းက အပေါင်းအသင်းကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ အလံနီတွေလည်း မင်းကြည့်ပြောပေးပါ။ ပြီးတော့ ဒီအနားက လူမိုက်တွေကလည်း မင်းဆိုရင် မီးသေပါတယ်ကွာ။ အဲဒါ မင်းကြည့်ပြောပေးပါ။ ငါအလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ရဘူး၊ မင်း ကျေးဇူးကို ငါ မမေ့ပါဘူးကွာ”

“အလံနီတွေထဲမှာ ကျုပ် အသိမိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအနီးအနားက ကောင်တွေဆိုတာလည်း ကျုပ်အပေါင်းအသင်းတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိစ္စ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် မဝင်ချင်ဘူးဗျာ”

ချစ်သဲက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့်ညှပ်၍ စားရင်းပြောလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် အဆီပြန်ကာ ဝင်းပြောင်နေပေ၏။

“ငါ့ကို ကူညီပါကွာ၊ မင်းစကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပြီး မင်းလူယောင်ပြလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်၊ ငါ မင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ မင်းမှာ သုံးစွဲဖို့မရှိရင်လည်း ယူသုံးပါ၊ ငါ မင်းလည်း အရင်းအနှီးလေးရအောင်ဆိုပြီး မနေ့က ငွေတစ်ထောင် ငွေတိုက်ကိုမသွင်းဘဲ ချန်ထားပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း အိမ်လာခဲ့ပါဦး ဟုတ်လား။ ငါလည်း သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

ဟုတ်လျောင်း၏ မျက်နှာသည် ငိုတော့မလို ထင်ရပေ၏။ ဟုတ်လျောင် သုံးခွသို့ ရောက်လာသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဟုတ်လျောင်သည် ပထမအပေါင်ဆိုင်ဖွင့်၏။ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် ဟန်မကျလာသောအခါ သုံးခွနောက်ဖေးတွင် လယ်တော်တော် ခပ်များများ ဝယ်ထားပြီး စပါးဆွဲရန် မော်တော်ကားလေးစင်းလောက်လည်း ထောင်ထားပေး၏။ စောစောပိုင်းတုန်းက အလုပ်အကိုင် ဟန်ကျ၍ စီးပွားလမ်းဖြောင့်သလိုလို ရှိခဲ့သော်လည်း တိုင်းပြည် ဆူပူလာသောအခါတွင် အရင်ကလို အသက်ရှူမချောင်တော့ပေ။ စပါးဆွဲသော မော်တော်ကားများကို အလံနီများက မကြာခဏ “စတင်းဘိုင်” ဆွဲစပြုလာ၏။ စတင်းဘိုင်မှာ ချောဆွဲသည်ကို ဆိုလိုဟန်ရှိပေ၏။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ နာမည်ကလေး ရှိသူများကလည်း ဟုတ်လျောင်တို့လို သူဌေးပေါက်စတွေကို ကြေးခွဲစပြုလာ၏။ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရန်မှာလည်း အခြေတကျဖြစ်နေ၍ ထင်သလောက် မလွယ်ကူ၊ ပြီးတော့လည်း သုံးခွမြို့မှာ အစိုးရအုပ်ချုပ်နေသေးသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် စပါးဆွဲကားများကို စတင်းဘိုင် ဆွဲလျှင် ပေးလိုက်ရ၏။ ချောချောမောမော အိမ်ပြန်ရက်လာသည်ကိုပင် တော်လှပြီဟု အောက်မေ့ရပေ၏။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ နာမည်ကလေး ရှိသူများကိုလည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း တွေ့မှို သူတို့က ကြေးခွဲလာလျှင် မပေးဘဲနေ၍ မဖြစ်ပေ။

ဟုတ်လျောင်သည် အရက်ဖိုးရှင်းကာ စားပွဲမှထလိုက်ပြီး ချစ်သဲကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ မနက်ဖြန်ကျတော့ အိမ်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“မင်းကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး ချစ်သဲရာ”

ချစ်သဲသည် ဟုတ်လျောင်နှင့်ခွဲကာ ဇာတ်ရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဇာတ်ရုံဘက်ဆီမှ နတ်ကတော်ဆိုင်းသံကို ကြားရလေ၏။ နတ်ကတော် ဆိုင်းသံသည် မြူးကြွနေပေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုင်းသံမြူးသလောက် ချစ်သဲ၏စိတ်များသည် မြူးကြွမလာကြသေးပေ။ အဆီရေနှစ်လုံးလောက် ဆွဲလိုက်ချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သဲသည် ဇာတ်ရုံဘက်သို့ လှမ်းထားသောခြေလှမ်းများကို တုံ့လိုက်ကာ ဘေးရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ သုံးခွ တပေါင်းပွဲတွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တိုင်းလိုလို အရက်ရတတ်ပေသည်။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲတွင် ကိုကျော်စိန်သည် တစ်ယောက်တည်း အရက် သောက်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကိုကျော်စိန်မှာ ဇောတိက အသင်းရွာ သားဖြစ်၍ ပိုက်သူကြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ကိုကျော်စိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟေ...ချစ်သဲ”

ချစ်သဲသည် ကိုကျော်စိန် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အဆီရေတစ် လုံး မှာလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ အလည်သွားတာ သိပ်မကြာပါလားဟေ့”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ အလည်သွားတယ်ဆိုတာ ကြာကြာနေလို့ ဘယ် ကောင်းမလဲ၊ အိမ်သည်ကိုလည်း အားနာရသေးတာပေါ့၊ ကိုယ်သွားချင် တဲ့အချိန် သွားလို့ရနေတာပဲ၊ ကဲ...ခင်ဗျားကော ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ငါလား၊ မမေးနဲ့၊ သူငယ်ချင်းရေ မမေးနဲ့၊ ပိုက်ထိုးရတာလည်း သိပ်မနိပ်ဘူး၊ ဆက်ကြေးပေးရတယ်၊ ဒီအထဲမှာ အနေမတတ်ရင် အသတ် ခံရဦးမယ်။ ပြီးတော့ မနှစ်က တပေါင်းပွဲတက်လာပြီး အာဝါဒေးဝိုင်းတွေ တာနဲ့ ၃၆ ကောင် ဝင်ထိုးလိုက်တာ ရှုံးလိုက်တာ သွက်သွက်ကို လည်နေ တာပဲ၊ ထောင့်လေးငါးရာထိသွားတယ်။ ဒီနှစ်မိုးကျ ပိုက်ထိုးဖို့ အရင်းတောင် မရှိတော့ဘူး။ ခုတော့ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ အရက်သောက်နေတာပဲ။ ကံများကွာ ခေချင်တော့ အသုဘအိမ်က ကချလာဝိုင်းကလေးတွေမှာတောင် လိုက်ပြီး ရှုံးဖြစ်အောင်ရှုံးသေးတယ် တောက်”

ကိုကျော်စိန်သည် ခြုံသံပါအောင် ညည်းနေပေ၏။ သူ့မျက်နှာ သည် အရက်သောက်လွန်း၍ အဖုအထစ်တွေထကာ ရှားငုတ်တိုနှင့် တူနေ လေသည်။

“ကဲ...ဒီလိုဆို ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုကျော်စိန်၊ ဒီနှစ်မိုးဦးကျ ပိုက်ထိုး ရအောင်၊ ကျုပ်က အရင်းစိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက လူစိုက်၊ ကျုပ်လည်းကောင်း ရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားချင်တယ်၊ ထောင်ထဲနဲ့ ရွာကိုလည်း ခဏခဏ လမ်းမသလားချင်တော့ဘူး”

“တကယ်လားချစ်သဲရ၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ မရှင်းမရှင်းဆို ရင် ငါပါ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

ကိုကျော်စိန်က ချစ်သဲကို မယုံသလိုမေးရင်း အရက်ကို မော့ချ လိုက်သည်။

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

“ဪ ခက်ပါတိတော့ ကိုကျော်စိန်ရာ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်အောင် ကျုပ်လုပ်ပျံ့မလား ဒီမှာ”

ချစ်သဲက လေသံကိုတိုးလိုက်တာ၊ ကိုကျော်စိန် အနားသို့ မျက်နှာ တိုးကပ်လာသည်။

“ကျုပ်ကို ဟုတ်လျောင်းက သူ့စပါးဆွဲကားတွေ စောင့်ရှောက်ပေး ပါဆိုပြီး ကျုပ်လည်း အရင်းအနှီးကလေးရအောင် ငွေတစ်ထောင်ထုတ်ပေး ထားတယ်။ ဒီငွေထဲက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးထားမယ်။ ခင်ဗျားက လူစိုက်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ အလုပ်ဆိုလို့ လက်ကြောတင်း အောင် လုပ်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အုပ်စည်လေးဘာလေး တော့ ရစ်တတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကဲ...ဘယ်လောက် အရင်းစိုက်ရမလဲသာပြော ပါ”

တကယ်ပင် ချစ်သဲဘဝတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ မရှိသေးပေ။ သူ့ဘဝမှာ လူလားမြောက်သည့်အချိန်ကစ၍ ထောင်ထဲတွင် ကုန်လွန်ခဲ့ရ၏။ ထောင်ထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည် မှန်သော်လည်း ချစ်သဲသည် “လက်ကောက်”တစ်ယောက်ပီပီ လည်သလို ကြည့်နေခဲ့သည် သာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် အုပ်စည်နှင့် ဂျပ်ကိုတော့ ကိုင်တတ်ပါ၏။ ချစ်သဲ ကိုယ်တိုင် ချောင်းထဲမြောင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရသူ မဟုတ်လား။

ကိုကျော်စိန်သည် ခေါင်းကိုမော့ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။

“အင်း...နည်းနည်းတော့ ကုန်လိမ့်မယ်။ ပိတ်ပိုက်၊ မျှောပိုက်၊ ဆွဲ ပိုက်ထိုးရင် ချည်ဖိုးချည်းပဲက ငါးရာလောက်ကျမယ်။ ပိုက်ထိုးတာက တစ်လ လောက်ကြာမယ်။ ထိုးခကတော့ တို့ကိုယ်တိုင် ထိုးရမှာပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ မှ ပိုက်ထိုးခကို အစုထဲက ခွဲယူရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းကလည်း မလုပ်တတ် တာဆိုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူငှားနှစ် ယောက်တော့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ရတဲ့ငွေကိုတော့ မင်းတစ်စု၊ ငါတစ်စု၊ လူငှားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်စုစီငှားနဲ့ နှစ်စု၊ ပိုက်အတွက်တစ်စု အားလုံးငါးစုလောက် ခွဲယူကြရလိမ့်မယ်”

“စိန်လိုက်ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ဒီငွေရင်းလေးရှိတုန်း အလုပ်တစ်ခုလုပ် ချင်တယ်။ မြတ်တာမမြတ်တာ နောက်ထား၊ အရင်းမဆုံး ချောင်ချောင် လည်လည် စားသွားနိုင်တယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

“ဟေ့ နေဦးကွ၊ နေဦးကွ။ ချည်က ပိတ်ပိုက်အတွက် သုံးရာငါး

ဆယ်လောက်ကုန်မယ်။ မျှောပိုက်နဲ့ ဆွဲပိုက်အတွက်ကလည်း ချည်သုံးရာ ငါးဆယ်ဖိုးလောက် ထပ်ဝယ်ရမယ်။ ပေါင်းခုနစ်ရာလောက်တော့ ကျလိမ့် မယ်”

“ကုန်ပစ္စေဗျာ၊ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီငွေရင်း ကလည်း ပြန်ပေါ်မလာဘဲ နေမှာမှမဟုတ်ပဲ။ ကိုင်း ကိုင်း မနက်ဖြန်ကျ တော့ ချည်ဝယ်ရအောင် ဥက္ကံက ဦးလေးမြိုင်တို့အိမ်ကို လာခဲ့။ ခင်ဗျား ပွဲကြည့်မှာမဟုတ်လား။ ဒါလေး လက်စသတ်ပြီးရင် ဇာတ်ရုံထဲဝင်ကြဦးစို့။”

ချစ်သဲတို့ ရုံထဲရောက်သောအခါ ဝန်ကြီးလေးပါးထွက်၍ တိုင်းပြည် တည်ကြပေပြီ။ ချစ်သဲသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဝန် စကားနားထောင်နေသည်။ ချစ်သဲမှာ စာဟောဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ ဝန်ကြီး လေးပါးပြောသည့် နဘေထပ် စကားများကိုငေး၍ နားထောင်နေလေသည်။ ကိုကျော်စိန်ကား မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်နေပေ၏။ နှစ်နာရီထိုးလျှင် မင်းသား မင်းသမီး နှစ်ပါးသွားထွက်လာလေသည်။ ချစ်သဲသည် ရင်ပူလာ၏။ အရက် ထပ်သောက်ချင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးကုလားထိုင်တွင် အိပ် ပျော်နေသည့် ကိုကျော်စိန်ကိုနှိုးပြီး ရုံပြင်ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ပြန်လာလေသည်။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် သူ့လို အာခြောက်သဖြင့် ထွက်လာကြသူတွေ ဒင်းကြမ်း ပြည့်နေလေ၏။

“ဟေ့ကောင် အရက်ကုန်သွားပြီတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပွဲခင်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွေမှာလည်း အကုန် ကုန်နေပြီ။ ဒီလူတွေ လိုက်ရှာနေ တာ နဲ့နေတာပဲ။ မတွေ့လို့ ဒီကိုလာရှာတာ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် မြို့ထဲက ဘုံဆိုင်သွားမယ်။ သောက်ချင်တဲ့လူ လိုက်ခဲ့ဟေ့၊ မြို့ထဲက ဘုံဆိုင်ကို သွားမယ်”

ချစ်သဲက လူအုပ်ဘက်သို့ လှည့်အော်လိုက်၏။ လူအုပ်သည် ချစ်သဲနှင့် ကိုကျော်စိန်နောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။ လူငါးဆယ်လောက် ရှိမည် ထင်ရပေ၏။ တစ်မြို့လုံးမှာ အိပ်မောကျနေပေပြီ။ တချို့လည်း ပွဲ သွားကြည့်နေကြသဖြင့် လူသူကင်းမဲ့သော တစ်ပြင်လုံး တိတ်ဆိတ်လှပေ ၏။

ချစ်သဲသည် ဘုံဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး တံခါးကို တဘုံးဘုံး မြည်အောင် ထုလိုက်လေသည်။ အထဲမှ ထူးသံမကြားရ။

“ဟေ့ ကွန်းနား၊ ကွန်းနား၊ ခဏဖွင့်ပေးစမ်းပါကွ။ တို့အရက်

ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း

လိုချင်လို့”

အထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရပေ။

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း ကွန်းနား၊ ငါပါကွ။ ချစ်သဲပါ ပွဲခင်းမှာကုန် သွားလို့ပါကွ။ တို့အေးအေးဆေးဆေး သောက်မှာပါကွဲ့။ လုပ်ပါကွ သူငယ်ချင်း”

ဆိုင်ထဲမှ ချောင်းဟန်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး တိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။ ချစ်သဲသည် တံခါးဖွင့်ပေးမည်လားဟု အတော်ကြာအောင် စောင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ချစ်သဲ ဘယ်အချိန်သွားနှိုးနှိုး ဘုံဆိုင် တရုတ်ကွန်နားသည် တံခါးထဖွင့်ပေးကာ တစ်လုံးလောက်ကိုတော့ အလကားပေးမြဲဖြစ်၏။ ယခုမူ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ချေ။

“ဟေ့ ကွန်နား မင်းကို ငါ တောင်းပန်နေတာ မရဘူးလား။ မရ ရင် ကဲကွာ မရဦး၊ မရဦး”

ချစ်သဲသည် တံခါးနားတွင် အသင့်တွေ့သည့် တူးရွင်းဖြင့် ဘုံဆိုင် တံခါးကိုကော်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ သစ်သားတံခါးသည် ကျီခနဲမြည်ကာ ဟလာလေသည်။ ကိုကျော်စိန်က လက်ထဲတွင် ပါလာသည့် တုတ်ဖြင့် တံခါးကို တဘုံးတုံးထုလေသည်။ နောက်က လူအုပ်က ငြာသံပေးလေ သည်။

“ဟေး ချစ်သဲချစ်သဲ၊ ငါ ဖွင့်ပေးမယ်လေ။ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ သိပ်ခက်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ တံခါးကို မရိုက်နဲ့လေ။ တော်တော်ကြာ ပုလိပ် လာမယ်”

အထဲမှ အော်သံနှင့်အတူ မင်းတုပ်ဖြုတ်သံကို ကြားရပြီးနောက် တံခါးဖွင့်လာလေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဆိုင်ထဲသို့ ငြာသံပေးကာ တိုး ၍ ဝင်လာလေ၏။

“ဟေး ချစ်သဲ၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ မင်းတို့ သောက်ချင်ရင် ငါ ဖွင့်ပေးမှာပေါ့။ ငါ အိပ်ပျော်နေတယ်လေ။ မင်းတို့ နှိုးတာမသိဘူး။ ငါ ဘယ်နှယ့်လုပ် ဖွင့်ပေးရမလဲ။ ခု ငါနိုးတယ်၊ မင်းတို့ကို ဖွင့်ပေးတယ် မဟုတ်လား။ အရင်တုန်းကလို ခေတ်မကောင်းဘူးလေ။ အရင်တုန်းက ဘယ်အချိန်ထိမှ ပိတ်ပိတ် ကိစ္စမရှိဘူး။ ခု ကိုးနာရီထိုးပြီးမှ ရောင်းတယ် ဆိုရင် ပုလိပ်ဖမ်းတယ်။ ချစ်သဲ နင် မကောင်းဘူး။ ငါ့ကို သိပ် ဒုက္ခပေး

တယ်”

ကွန်းနားသည် တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းနေ၏။ သည်ကျတော့လည်း ချစ်သဲသည် ကွန်းနားကို သနားသွားလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ကွန်းနားသည် သူ့ဖွဲ့မျိုးကို သည်းခံသူမဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့ လူတွေ ငြိမ်ကြ ငြိမ်ကြ၊ သိပ်ဆူဆူမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်သောက်တဲ့အရက်ဖိုးကို သေသေချာချာရှင်းသွား၊ အေးအေးဆေးဆေးသောက်ပြီး ပြန်သွားကြ၊ ယီးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ်မကြံကြနဲ့။”

ချစ်သဲသည် ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်စိုက်ထားလိုက်သည်။ စောစောက ဆူညံနေသောအသံများသည် မီးကို ရေနင့်ပက်လိုက်သလိုငြိမ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ချစ်သဲအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကြပေသည်။

ထိုညက ချစ်သဲသည် ကွန်းနားဆိုင်က စားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မိုးဦးကျဖြစ်၍ ဒီးဒုတ်ချောင်းဝတွင် မှုန်မှိုင်းနေလေသည်။ မိုးသက်လေ ဝှေ့လိုက်သောအခါတွင် ပင်လယ်လှိုင်းတို့သည် တဖြုန်းဖြုန်းမြည်ကာ ကမ်းကို လာ၍ ရိုက်နေကြပေ၏။

